

Форпост

Говард Лавкрафт

Форпост (переклад "The Outpost" Г. Ф. Лавкрафта)

Як вечір холодом дихнув,
І тіні – джунглями бродить,
Палац Зімбабве сяє вмиць,
Король, що в нім, боїться сну...

З усіх людей він був одним,
Хто вбрід болото подолав,
Вид котрого і змій лякав,
Прийшов у вельд* він, що за ним.

З тих пір, як очі є у всіх,
Ніхто не бачив ще той схов,
Та в ніч як вечір перейшов,
Знайшов він Старшого барліг...

Турелі дивні в далині,
Навкруг багато стін, валів,
Що землю бруднять куполів,
Немов гриби вони чумні!

І місяць висвітив світи,
Де жити вже ніхто не міг,
Вид башт із кúполом блідих –
Зловісний, вікон не знайти.

Тоді того, дитям хто біг,
Безстрашно між любих руїн,
Дрож охопив, побачив він –
Не мертве і не рук людських!

Напівреальні форми ті,
Напівтвердий напівефір –
Неслись з пустот без жодних зір
До цих пустих, шкідливих стін.

І в пустоту, з цих зон тіней,
Бурлив орди зворотній шлях,
Уламки в тьмяних їх кігтях –
Думок, чуттів і мрій людей!

Рибалки Ззовні, давні ті –
Хіба то не казки жреця,
Про шпигунів в чужих серцях,
Грабіжників з старих світів?

Жахливі їхні форпости –
Світів мільйон вже має їх,
Ненависні для рас усіх,
Втім, невразливі – не знайти...

В жаху, спостерігач повзе
В болото, що лякало й змій,
В палац, в безпеку мчить мерщій,
Лежати, сонце як зійде.

Що він пішов – ніхто й не чув,
На тілі не було слідів,
Того, що в темряві зустрів,
Та сон спокійним більш не був!

Як вечір холодом дихнув,
І тіні – джунглями бродить,
Палац Зімбабве сяє вмиць,
Король, що в нім, боїться сну...

Переклад Віталія Гречки 20.04.2023

*Вельд (від нідерл. veld – "поле") – великі посушливі плато в Південній Африці, головним чином в ПАР, розташовані в міжріччі річок Лімпопо і Вааль і у верхній течії річки Оранжева. Утворюють серію сходів, що підвищуються до Драконових гір і знижуються до западини Калахарі та долині Лімпопо.

The Outpost [26 November 1929]

When evening cools the yellow stream,
And shadows stalk the jungle's ways,
Zimbabwe's palace flares ablaze
For a great King who fears to dream.

For he alone of all mankind
Waded the swamp that serpents shun;
And struggling toward the setting sun,
Came on the veldt that lies behind.

No other eyes had vented there
Since eyes were lent for human sight—
But there, as sunset turned to night,
He found the Elder Secret's lair.

Strange turrets rose beyond the plain,
And walls and bastions spread around
The distant domes that fouled the ground
Like leprous fungi after rain.

A grudging moon writhed up to shine
Past leagues where life can have no home;
And paling far-off tower and dome,
Shewed each unwindowed and malign.

Then he who in his boyhood ran
Through vine-hung ruins free of fear,
Trembled at what he saw—for here
Was no dead, ruined seat of man.

Inhuman shapes, half-seen, half-guessed,
Half solid and half ether-spawned,
Seethed down from starless voids that yawned
In heav'n, to these blank walls of pest.

And voidward from that pest-mad zone
Amorphous hordes seethed darkly back,
Their dim claws laden with the wrack
Of things that men have dreamed and known.

The ancient Fishers from Outside—

Were there not tales the high-priest told,
Of how they found the worlds of old,
And took what pelf their fancy spied?

Their hidden, dread-ringed outposts brood
Upon a million worlds of space;
Abhorred by every living race,
Yet scatheless in their solitude.

Sweating with fright, the watcher crept
Back to the swamp that serpents shun,
So that he lay, by rise of sun,
Safe in the palace where he slept.

None saw him leave, or come at dawn,
Nor does his flesh bear any mark
Of what he met in that curst dark—
Yet from his sleep all peace has gone.

When evening cools the yellow stream,
And shadows stalk the jungle's ways,
Zimbabwe's palace flares ablaze,
For a great King who fears to dream.